

ГЛАВА XIV.

Утишена майка.

Дни-тъ на добра-та и благородна-та Княгиня преминахъ въ скърби и въздышки. Отъ време-то като изгуби малкѣй си Генриха. та никога неизлезе влизъ отъ Айсемфелсова палатъ. Като стигна извѣстїе-то на мира, зарадва ѿж, че съпрѣгъ-а и слѣдъ малко ще се завърши, но слъзы-тъ и се подновихъ. Та си дѣмаше: Боже мой, колко съмъ злощастна! Извѣстїе-то на мира, пзани съ радость сички тѣ целовѣчески сърдца, а мое-то съ неизразимъ скърбъ. Бега и на послѣдныя всинхъ жена-та се беселн, защото се приближава врьщанье-то на мажа, и а азъ съ ужасъ мислихъ брь